

Prefață 7

Pregătiri de plecare 11

Acomodarea 21

Solo de bicicletă 33

Franța (cât se poate de) rurală 61

O pensiune la înălțime 85

Opționale 115

Transpirația ca taxă de drum 147

Titanul 191

Cu prietenii, la circ 225

Sprinturi 261

Poate dacă ploaia... 285

Dați-mi pante! 319

Barcelona - momente și schițe 341

Cartea asta s-a născut dintr-un jurnal.

În 2010, când am ieșit prima dată din țară la o tură de bicicletă, am fost în Franța, în Munții Vosgi. Am profitat de faptul că eram singur și – inspirat de un tip care își povestea ilustrat excursiile pe forumul de pe ciclism.ro și pe care îl invidiam sincer pentru asta – am început, seara, la hotel, să scriu povestea zilei tocmai încheiate. Făceam asta doar ca să nu uit nimic, eu am deja o vârstă și memoria începe să îmi mai joace feste. Peste câțiva ani n-aș mai fi știut să povestesc nimic la nepoți. După a doua zi, mi-a venit ideea să trimit primele pagini câtorva prieteni de acasă, pe mail. Feedback-ul a fost bun, așa că am continuat.

Am extins jurnalul și la turele făcute acasă. Toate ieșirile mele pe două roți au acum câte o poveste. Uneori mai scurtă și mai tehnică, alteori mai lungă și mai savuroasă. Găsisem astfel o modalitate de a le arăta prietenilor toate fotografiile fără să mai fiu nevoit să-i chem pe la mine ca să le și povestesc. Nu mai spun că economiile făcute astfel la bere au fost considerabile, așa am reușit ulterior să ajung și în Italia, Austria sau la Il Giro și Le Tour :) De-acum aveam o replică personală la Facebook-ul ăsta prea modern care mie nu-mi prea place.

Am fost îndemnat să îmi fac un blog. Nu cred că e de mine așa ceva, nu aș avea timp să activez acolo în așa fel încât să devină un blog bun. În plus de asta, multă vreme m-am asigurat că poveștile mele sunt destinate doar cui vreau eu. Am mers așa, pe circuit închis, vreo trei sezoane de bicicleală. Am trecut prin trei ediții de Il Giro, prin două curse de Ötztaler RadMarathon (aș zice una și ceva), prin ediția 100 a Turului Franței, printr-un Maratonas dles Dolomites și în mica noastră comunitate serialele de ciclism începuseră să fie așteptate chiar dinainte de a se întâmpla.

Când a apărut ideea parcurgerii acestei Route des Cols des Pyrénées mi-am zis, chiar de la plecare, că se prevede a fi o tură suficient de „epică” și promițătoare în evenimente încât să merite o carte la final. Acum, când povestea a văzut lumina tiparului (cine o fi inventat și asta, nu știu, tiparul nu are nici o lumină a lui proprie) sunt încă destul de convins că prinderea întâmplărilor între copertile unei cărți a fost o idee bună. Modul cum va fi primită ea de către cititori rămâne să confirme asta. Sau nu.

Am început să „piaptăn” jurnalul deja scris, pentru a-l face publicabil. Mi s-a părut de la bun început o sarcină mai grea decât cățărarea pe Monte Zoncolan și am avut emoții ca nu cumva, prea stresat fiind de tirania editorială a publicării, să stric tot. În consecință am decis să îl las cât se poate de mult așa cum a fost el scris inițial pentru acel „circuit închis” de care pomeneam. Dacă nu veți înțelege unele dintre apropo-urile făcute în text, unele trimiteri la evenimente deja petrecute și povestite, vă rog să aveți răbdare. Pe parcurs toate se lămuresc, mai devreme sau mai târziu. Tot în ideea asta trebuie precizat că povestea asta e scrisă doar din perspectiva mea, aici sunt părerile mele, trăirile mele. Până și pe copertă sunt doar profilele traseului meu :) Nu spun toate asta din egocentrism ci ca să fie clar că multe dintre cele relatate pot fi subiective. Trebuie să fiu scuzat și dacă exagerez în a povesti doar ce am făcut eu; de multe ori chiar nu știam ce fac ceilalți.

Vă mai rog să porniți la lectură ținând cont că eu nu sunt un scriitor și nici nu voi fi vreodată. Mie îmi place să pedalez și apoi să povestesc prietenilor pe unde am fost. Dacă de data asta povestea a devenit carte, motivul a fost acela că îmi doresc să conving pe cât mai mulți dintre voi că asemenea călătorii vă sunt accesibile, dacă vă doriți asta cu adevărat. Nici unul dintre noi, cei nouă, care am plecat pe biciclete de la Mediterană cu gândul să facem o baie în Atlantic nu suntem nici super-atleți și nici cine știe ce oameni plini de bani. Ne place să bem câte o bere (două) după ture iar când plecăm într-o excursie ne socotim cu grijă bugetul. Și ne mai place, incredibil de mult, să mergem cu bicicleta!

Aș vrea ca această carte să producă și în voi, cei care urmează să o citiți, declicul pe care l-a produs în mine acel tip care își povestea turele pe forumul de pe ciclism.ro. Mi-ar plăcea să vă citesc aventurile.

Până atunci, însă, v-o ofer pe a mea. De fapt, pe a noastră.

Alin

Imediat suntem jos dar restaurantul e închis astfel că apa devine deja o problemă, nu mai avem multă, ne bazam pe restaurantul ăsta.

Ceva mai departe dăm de o barieră unde mașinile plătesc o taxă pentru a putea merge mai departe și cred că nu este deloc mică, n-am mai întâlnit mașini până sus la lac! Și noi tot pe acolo trebuie să mergem. Scot punguța cu actele și banii, merg la tipul de la barieră și îmi fac datoria să îl întreb dacă noi plătim. Speram că nu, mai bine zis cam știam că nu, din experiențele anterioare avute pe drumuri de genul ăsta. Zâmbește când se uită la noi și îmi spune că noi o să plătim cu transpirația... Pe fața lui este ceea ce un autor pretențios ar numi un „zâmbet sardonice”. Mulțumim de încurajare, da' niște apă de unde luăm? Nu știe, îi pare rău... Așa că începem urcarea pe (aproape) sec.

E incredibil de cald și pedalăm greu, dar priveliștea din stânga noastră ne mai taie din suferință. Se vede lacul rămas sub noi, e mare și argintiu, mai mare decât se vedea de sus, din celălalt drum iar pe versantul opus este un baraj impunător, mai ales că încă ne uităm de jos la el, barajul la care vom urca mai târziu.

Adi iar a rămas ceva mai în spate? Sau ne-a depășit? Nu mai știu. Pedalez din nou având-o alături doar pe Karina, rulăm încet și nu ne putem lua gândul de la apă, mai avem vreo două înghițituri prin bidoane dar o păstrăm pentru situații de urgență. Colac peste pupăză, mi se termină și acumulatorul de la camera de filmat, tre' să opresc să îl schimb, nu-mi prea arde de asta dar n-am ce face. Chestia e că cel de rezervă nu e de găsit! Cum naiba, doar îl puseseam în punga cu banii și buletinul încă de aseară, tocmai ca să nu-l uit și când colo... O fi căzut când am scos telefonul? Poate. Cert este că voi rata să filmez tot ce e mai frumos până acum în excursia asta...

Deja mă gândesc dacă toate astea nu se petrec cu un scop. Mai întâi sticla de la ecranul aparatului foto, acum asta. De multe ori până acum mi-am pus întrebarea dacă nu ar fi mai frumos să nu mai fotografiez și să nu mai filmez ci pur și simplu să merg cu bicicleta și să mă bucur de momentele astea splendide și irepetabile. Ce va fi atât de frumos încât să merite să fie ținut minte, oricum n-o să uit niciodată. Poate fi și asta un punct de vedere și se pare că acum sunt obligat să fac așa. Mai ales că – asta am uitat să scriu, dar acum îmi aduc aminte de toate relele – sticla de protecție de la aparatul meu foto iar s-a dezlipit și tre' să fiu foarte atent cu el când fac poze, să nu zgârii ecranul LCD.

Anyway, mergem înainte! Dar când ridic ochii să mă uit înainte, văd o șosea lată, dreaptă și al dracului de înclinată! E atât de lungă încât nu se vede curba care trebuie să fie la capătul ei. Și e toată în soare, poate mai puțin acel metru de pe partea stângă care prinde ceva din umbra unor copăcei cam anemici, așa că mergem pe-acolo. Nu scade sub 10%, ba îi mai dă și cu 11% pe alocuri și mergem așa, orbește, ne e sete, ne e cald.. Din când în când mai îndrăznesc să ridic ochii din ghidon și asta doar ca să văd că nu se apropie capătul ăla nicicum! Karina cedează, pentru prima oară. Oprește și exclamă: „Eu îmi bag picioarele în ea de urcare!?” Vin lângă ea și plecăm împreună, cât putem de încet, îi explic că noi acum de fapt ne dăm testul psihologic de cățărători și că panta asta, ca oricare alta, se va termina și ea la un momet dat. Așa e și în viață, cu necazurile, trebuie doar să ai răbdare. Și să tragi ca boul, aș adăuga, dar nu vreau să stric tot ce am construit în ultimele minute în mintea ei. Și – bineînțeles – tot chinul se termină la prima curbă. Tocmai ce am fost pe porțiunea aia care se vedea de sus, din mijlocul „Y”-ului, din drum. De acolo părea a fi pe curba de nivel, cum te poate păcăli perspectiva!

Drumul ne mai „iartă” un pic, urcarea e mai domoală și nu mai trece de 7%. E în serpentine, e digerabilă, ca să zic așa, în limbaj de fomist.

Altimetrul meu indică 2080 de metri așa că nu mai poate fi prea mult. Chiar opresc și îl întreb pe un nene care coboară împreună cu familia de la o tură de munte și îmi spune că mai sunt... trei kilometri?? Ești nebun, cum să mai fie atâta?

Karina a luat-o înainte, o ajung și mă întrebă ce a zis ăla și o mint, părinții trebuie să mai facă asta din când în când ca să-și protejeze copiii de greutățile vieții, îi spun că a zis că nu mai e mult... La pauza mea de întrebat, când am auzit de trei kilometri am luat – prima dată în excursia asta – un Booster de la Isostar, e ceva energizant mai tare, cu ceva cofeină, cred că aveam nevoie de un impuls și fizic dar și psihic. Nu știu dacă Booster-ul ăsta e chiar așa de bun sau e doar efectul placebo, cert e că mai înainte am ajuns-o instant pe Karina și fără prea mare efort. Acum urc cu 13-14 la oră, de unde până mai adineauri mă cam ajunsese oboseala de peste zi.

Observ acum că e mult text aici în „povestea” mea, da' chiar nu-mi ardea de poze! Trec pe lângă o stâncă de pe care curge apă, multă apă, Karina trece dar eu opresc să umplu bidoanele. Uit că pe mână am mănua care se udă flească dar nu mă deranjează deloc, ba din contră! Apa e rece și bună, curge pe piatră, nu poate fi murdară, e pe principiul râului de munte, apa se curăță curgând. Beau cu sete un bidon întreg și „fug” după Karina. O ajung în două serpentine din nou (bun Booster-ul!)

și îi dau să bea, parcă mai învie și ea, mai trecem de o curbă și... gata... apare lacul! Ce vorbești, Franz (sau François, mai bine), trei kilometri, ai?

De-acum am ajuns cu bicla la lac (la, la, la, îmi vine să și cânt!!), mă uit vrăjit la el și mi se pare că de mult n-am văzut un albastru așa de frumos! Poate asta și din cauză că ne-am chinuit atât de mult să ajungem aici, dar chiar arată trăznet! Apoi felul în care ne-a apărut, așa, de după o curbă, neașteptat! Cred că și surpriza i-a sporit frumusețea.

Ar fi trebuit să ne întâlnim aici cu Oana, Doru și Sorin, dar nu se văd nicăieri, în schimb se vede un drum asfaltat care continuă. Cum, nu e gata?? Dar drumul coboară și nu pare lung, unde să meargă mai departe, doar n-o urca acuma până în șaua aia care se vede în față! Mergem pe el, ceilalți patru sigur sunt pe undeva pe-acolo.

Mai jos dăm de prietenii noștri dar și de un al doilea lac. Nu așa spectaculos ca primul, dar frumos prin așezarea și împrejurimile lui. Pe versanți e o pădure care e uscată parțial, nu știu din ce cauză dar

Suntem în Puerto de Bujaruelo (varianta spanish a lui Port de Boucharo) și pe indicator arată că aici e tot timpul soare, în dreapta, spre Spania, cel puțin așa vreau eu să înțeleg din desenul ăla de pe stâlp. „The rain, in Spain, stays mainly in the plain*“, se cânta în „My Fair Lady“ și eu subscriu...

* Ploaia, în Spania, rămâne mai mult la câmpie

Îl rugăm pe un excursionist să ne facă o poză de mini-grup. Țștia patru suntem cei ajunși acolo, Șerban și cu Oac or fi ei meseriași la MTB dar se descurcă mai greu cu mersul pe jos.

Altitudinea maximă a excursiei o atingem chiar acum, 2231 m după cum ne spune Garmin-ul Oanei, dar de fapt sunt 2273 m. Sgur a știut că voi pune poza asta în carte, ia uitați-vă ce manichiură impecabilă are!

Nici cu ce a rămas în spatele nostru nu mi-e rușine, o vale largă și așa, cumva rotundă, ce duce spre ciroul glaciar din care venisem, trecând pe sub un perete de piatră ce pare o avalanșă înlemnită.

La întoarcere mă tot uit după apărătoarea de plăcuță... degeaba... Ea neagră, pietrele gri, slabe șanse. Iar am pierdut una! Fac însă tot posibilul s-o gădesc, lansez ad-hoc chiar și un concurs cu premii atât de mari (în bere) de merg toți până la biciclete numai cu ochii în pământ. Rămân însă cu berea nedată și cu plăcuța neprotejată de aici încolo. Ajuns la bicicletă îmi dau seama că – neavând apărătoare – plăcuța „decedase”, nu mai clipsa. Asta deja e grav. Să fie ziua de 13, mă străfulgeră un gând? Sunt obligat să urc Cirque de Troumouse într-o pedală, experiența căpătată în a... treia zi, parcă, pe Port de Lers, atunci când cu kilometrul ăla de 9,5% urcat cu o pedală neclipsată avea să-mi folosească acum. Pentru zilele următoare nu este o problemă, mai am și ceilalți papuci, dar azi... Azi e 13...

Dacă tot mi-e făcută praf plăcuța îmi zic că aș putea să urc un pic și pe dolma înierbată de lângă parcare de mașini, ca să fac câteva poze generale, de sus. E așa bine pusă „gâlma” aia, parcă special pentru fotografi! De fapt și sunt vreo câțiva acolo, cu trepiede, obiective, și nenumărate genți și gentuțe pline cu tot felul de scule, altfel cum să se nască și calendarele alea cu imagini din Pirinei pe care bandiții ăia din pasuri cer o mică avere? Nu se poate face totul numai din Photoshop.

Eu nu urc prea mult, vreo cinci minute, mi-e milă și de biete picioare, ce și-or zice ele? Acuma ne duce și la trekking dacă l-am adus în pedale până aici? Dar sunt răsplătit cu o imagine frumoasă de acolo, de sus.

Mircea, în schimb, merge voinicește până în vârful cel mai înalt, el are și plăcuțe din alea încastrate în talpă dar are și picioare mai bune în momentul ăsta. Imaginea luată de el cuprinde chiar tot cercul, inclusiv drumul pe care am ajuns până aici.

Uite, e și un lac agățat pe-acolo! E foarte, foarte frumos aici da' dacă vreți de la mine o părere sinceră, nu se compară cu Retezatul...

Doru și Oana tocmai ajunseseră și ei în parcare când noi ne-am întors de pe graniță și i-am asigurat că merită să facă pe jos drumul până acolo. Bine, acuma tre' să recunosc că eu aveam și un interes aparte pentru asta, l-am rugat și pe Doru să se uite după apărătoarea mea de plăcuță. Nu sunt zgârcit, i-am spus și despre concursul cu premii în bere.

Cobor de pe deal și mă pun la plajă împreună cu ceilalți, ce să facem până vin Oana cu Doru? Apar între timp doi spanioli, unul așa, mai de vârsta mea, celălalt în schimb destul de bătrân (bună asta, nu?), amândoi pe cursiere. Respiră greu... Intrăm în vorbă, normal, suntem singurii cicliști din parcare în momentul ăsta. Aflăm că cel mai în vârstă are 71 de ani! Doamne, deci mai am șanse să mă dau 20 de ani cu bicicleta? Exemplul viu este în fața mea. Nu e mai puțin adevărat că și noi îi cam lăsăm bouche-bée când le spunem de unde venim... Cel mai „tânăr” chiar exclamă: „Muchachos, tienes cojones!”, adică „Băieți, aveți c...!” și subliniază și cu un gest grăitor mărimea. Ne distrăm copios de franchețea tipului și de undeva tocmai apare Karina. „Și ea a venit cu noi, de ea ce ziceți?” – îl întreb. „Și ea are!” vine – prompt – răspunsul.

Puțin plictisit, decid să plec la vale, va mai dura ceva până apar Doru cu Oana, urmează ca restul trupei să ne ajungă mai încolo. Plec cu Adi și cu Oac, cel din urmă întotdeauna cel care nu prea stă locului, „am venit să ne dăm cu bicicleta, nu?”, ne tot amintește el. Ne mai oprim doar în Gèdre, să luăm apă în bidoane și Adi să caute un baton de ciocolată, ceva, că nu mai avea de mâncare. Oac se duce înainte, eu îi spus că rămân cu Adi, măcar acum, dar Adi întârzie. Sunt planton la biciclete, nu prea pot pleca să văd ce face, într-un final, nerăbdător, merg puțin spre restaurantul unde intrase, fără însă să scap biciclele din ochi. Adi mă vede și iese, îmi explică cum i-a cerut unei

tipe de la bar ciocolată și aia a înțeles că vrea o ciocolată caldă și s-a dus să i-o prepare. Îi zic s-o lase naibii, mai am eu câteva batoane da' el, băiat bun și simțit, nu vrea, cum s-o lase pe aia să facă ciocolata caldă degeaba? „Stau și o beau, asta e, tu du-te și ne vedem pe drum?”

Pedalez degajat la vale și știu că trebuie să mai merg un pic pe drumul pe care am venit și apoi să fac dreapta, la Trimbareilles, țin minte că sunt semne multe și vizibile acolo. Dar cobor mult, vreo șase-șapte kilometri și începe să îmi fie teamă că deja am trecut de intersecție. Vezi, îmi zic, ce înseamnă să te rupi de grup? Dacă am trecut la vale să vezi ce am eu de urcat în plus azi! Da' o merit. În final totuși nu trecusem, fac dreapta și încep să urc printr-un sat splendid, alături de un versant cum n-am mai văzut de mult.

Jos căsuțele printre copaci, apoi pădurea, pe urmă piatră și în zare stâncile pe care se sprijină un nor alb... Perfect! Cum obișnuiesc eu să zic: poză de goblen.

Urc agale, ca să-l aștept pe Adi, ar fi aiurea să urcăm amândoi singuri pe-aici, da' nu trebuie să aștept prea mult după el, și-a băut ciocolata și acum vine tare, plin de energie!

Norocul nostru este – o vreme – că mergem pe versantul umbrit, dar tocmai când remarcăm asta un pod ne trece dincolo, în plin soare. Iar suntem la căldură! Și abia ce am început urcarea! Bine că măcar nu-i pantă grea. Da' nu zic bine nici chestia asta și drumul începe să „ne-o dea” cu 11-12% și nu așa, un „gât” de drum, acolo, ci peste un kilometru de chin din ăsta! Când ajung sus, pe un plat, mă uit în spate și Adi vine și el, la fel de stors ca și mine.

Suntem la intersecția de unde un drum merge în stânga, la Cirque de Troumouse iar altul duce spre dreapta, după ce urcă vreo doi kilometri, până la un baraj și la Lac de Gloriette (asta îmi aduce aminte de pavilionul ăla frumos de la Schönbrunn...).

Facem stânga, așa e planul făcut acasă și mergem mult pe plat, sau aproape plat, pe o vale cu case și grădini, ne apropiem de urcarea finală spre circ dar mai este ceva de mers până acolo, acum abia se văd câteva stânci care însă sunt tare promițătoare.

Rulăm așa, printr-o pace a firii care ne face să ne simțim și noi obligați la tăcere. Rumegăm, fiecare separat, impresiile zilei, liniștiți, mai ales că drumul e într-o urcare foarte ușoară, aproape insesizabilă. E cald, în ciuda altitudinii și aerul are consistența mierii. Parcă pentru a sublinia asta, singurul fundal sonor e un ușor zumzăit...

Zbang!!... Un trosnet sub mine rupe vraja și continuă cu o bătaie regulată la roata din spate. Frate, da' chiar m-am speriat! Adi e în spatele meu, puțin distanțat. „N-are cum să scoată el din gură un asemenea sunet!”, îmi trece automat prin minte. Opresc, mă uit și... fir-ar să fie, e lanțul! Una dintre zale cedase pe jumătate.

V-aduceți aminte cum zicea pe vremuri Andrei Gheorghe? „Tu ești veriga slabă, adio!”

Lanțul nu e chiar rupt, dar nu se mai poate merge cu el așa, mai ales pe urcare. Și tocmai ce discutasem cu Sorin că ar trebui să pună lera pe lanțul meu ca să îi măsoare uzura! Nu-i venea să creadă că eu merg cu el de peste 6000 de kilometri și încă nu am probleme la schimbarea pinioanelor. În paranteză fie spus, seara am pus lera: avea 1,4% și un lanț ar trebui schimbat pe la 0,75%... E clar, sunt și pinioanele uzate, la întoarcerea acasă o să am treabă și ceva investiții de făcut.

Bun, asta acasă, da' ce fac acuma? Nu prea am ce, lui Adi – care a ajuns între timp lângă mine – nu-i vine să creadă când îi zic că mi s-a rupt lanțul. În prima fază spune că rămâne cu mine. De ce să rămână, să plângem împreună de mila mea? Îi zic să se ducă, da' parcă nu prea are chef, mai ales așa, de unul singur. Îl tot conving, îi spun că o să dea de Oac, care e în față, că e păcat să nu urce. Ei, asta-i culmea! Mă răstesc un pic la el „Eu aș urca da' nu mai am cu ce și tu te tot codești!”. Asta îl convinge și până la urmă, cred că numai de gura mea, pleacă.

Și eu rămân singur... Mă așez în iarbă și aștept. Trebuie să vină ceilalți și urmează să vedem atunci dacă mai este ceva de făcut. E un moment pentru filozofii de genul „n-ar fi trebuit să plec și să mă despart de grup, de aia am pățit ce-am pățit, azi e 13, cu ghinion”, etc, etc. Pe lângă asta, s-a dus naibii Luz Ardiden-ul meu programat să-l urc la întoarcerea la hotel, azi voiam să fac cum mai făcusem și la Superbagnères, da' acuma cu ce, dacă a „murit calul”? Ia uite la ce mă gândesc eu acuma, la opționale și de fapt eu nu știu cum să fac să mai merg pe Fabiana așa, în general...

Stau pe iarbă, turcește, să mai fac și un pic de stretching la picioare și – tacticos – îmi scot ochelarii de vedere, îi pun pe nas și încep să scriu

Și avem timp și de poze cu nemiluita, cartea aici se transformă într-un mic album foto pentru că până acum am avut o zi în care nimănui nu i-a prea ars de fotografiat.

Ziua 10 - Poate dacă ploaia...

Fabiana mea luase în cătare, între șa și ghidon, un vârf ascuțit, nu știam ce-i cu el dar aveam să-l reîntâlnesc mai târziu. În schimb, Adi luase în cătare o sursă de proteină după care toți tânjeam. A fost ca și cum ai arăta unui alcoolice o sticlă cu țuică.

Uite la el cum stă, profilat pe cerul albastru, cu gușița aia triplă, îți vine să-l mănânci de viu, nu alta!

Adi, Sorin și cu Oac sprijină parapetul și stau la soare, mi-ar place să le comentez acum mimica fețelor sau gesturile, să mă gândesc la ce le fuge mintea, las însă plăcerea cititorului.

Plec mai repede la vale, cu gând să opresc liniștit la poze, să nu mai stau stresat că mă rup de pluton. M-am gândit bine, priveliștea e printre cele mai spectaculoase de până acum. Platoul aflat imediat sub mine este verde, dealul următor începe să „fure” un pic de albastru din zare, e ceva mai închis la culoare, culmea cealaltă se ascunde deja puțin în umbră și pare chiar că bate în bleumarin iar în zare se aliniază toate nuanțele de albastru pââână jos, în satele de la câmpie.

Undeva în stânga mea rămâne o pășune așa de frumoasă, cum stă ea între stâncile alea albe care strălucesc în soare! De aici seamănă cu un gazon, pare unul din terenurile alea de fotbal în pantă care se mai găsesc pe la noi prin sate.

Cred că deja am scris că stâncile astea calcaroase din Pirinei pot lua cele mai neașteptate forme... Acum trec chiar pe lângă o „cascadă” împietrită.

Mai stau puțin și admir, de lângă o căbănuță aflată pe marginea drumului, toate crestele care se pierd undeva departe, parcă nu se mai termină Pirineii în direcția aia. Am timp, de sus încă nu se vede venind nimeni. Ba, să nu mint, se vede venind o turmă de mioare, toate vopsite și marcate cu pete de diferite culori și păzite (de data asta) de vreo câțiva dulăi strașnici, așa că îmi iau tălpășița și îmi dau drumul urgent la vale, în viteză maximă. Inițial aveam de gând să-mi aștept prietenii acolo, lângă cabana aia, îmi găsisem și un locșor unde să stau comod, pe un zid mic din piatră, cam tare el da! nu era problemă, am bazon de burete. Încerc și mai jos, pe iarbă, dar după cinci minute ajung oile și aici și sunt nevoit să merg până spre stațiunea de schi. Nu că nu aș fi avut ce vedea și acolo. Stațiunea în sine arată bine și uite, coasta aia pot să jur că e pudrată cu zăpadă!

Deasupra hotelurilor și a pârtiilor de schi dau de vârful acela pe care-l văzusem de sus, din pas, de aproape e monumental! Oare cum o fi să schiezi pe lângă el? Și încă o dată: aia chiar nu e zăpadă!

Sosesc și întârziații, oițele mele sunt de-acum departe, ce fain li se văd piciorușele, parcă sunt pe un joc din ăla vechi de calculator, mă aștept să apară un haplea și să înceapă să mănânce la ele.

Trebuie să ajungem undeva pe la 400 de metri altitudine, așa că avem parte de o coborâre lungă, să ne săturăm. Nu contează că drumul ne duce drept spre o ploaie care pare cel puțin la fel de mare ca cea prin care am trecut adineauri...

Oricât am coborât de tare, nu am reușit s-o prindem. Și ce rău ne pare! Mai trebuie spus că pe coborâre mai „cucerim” un vârf, știu că sună aiurea dar pe ăsta nu-l urcăm, de fapt chiar coborâm în el. N-am ezitat însă să-l marchez cu un autocolant CLAS!

Și ca să nu se poată spune că n-am și „cățărat” un pic cu ocazia asta...

Col de Suscousse.

Mai jos e o vale incredibil de verde spre care ne îndreptăm pe un drum șerpuit, nu pot să merg pe-aici cu viteză mare, prea e frumos! Mă gândesc la o carte pe care am citit-o recent, despre o excursie lungă cu motocicletă. Scria că e tare de tot să mergi pe motor, ai ocazia să simți tot în jurul tău, să vezi tot, nu se compară cu mașina. De acord, nu se compară. Dar ai mers vreodată cu bicicleta, cum mergem noi aici? N-ai cum să simți sub cască mirosul de iarbă proaspăt cosită, să auzi păsările cum cântă în jurul tău, să ai pe limbă așa, o dulceață a aerului de parcă

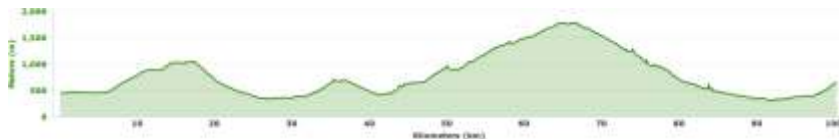
ai gusta pistilul ăla dulce de la o floare de salcâm... Poate doar când bat la pas potecile munților să fie ceva asemănător, în schimb pe bicicletă am avantajul unei viteze ceva mai mari și pot astfel să colind mai mult. Din păcate, prea rar realizez cât sunt de norocos...

De-acum suntem pe plat, pe o vale unde tocmai plouase, cred că ce vedeam noi de sus se întâmplase taman aici, dar acum bate soarele și e foarte cald.

În plutonul format ad-hoc se aude ceva despre o ultimă cățărare pe final... Iar locuim undeva sus? Nu-i adevărat!? Doru ne spune ceva despre trei kilometri abrupti chiar până la intrarea în Larrau, satul unde urma să dormim, el susține că ne-a spus chestia asta de ieri da' nimeni nu-și amintește... Seara m-am uitat pe roadbook și... are dreptate, ultima urcare există și acolo... Dar după cei 2600 de metri urcați azi, cine să mai bage în seamă „gâlma” aia mică de la urmă?

Așadar, cum am început ziua așa urmează să o și terminăm, cu o pantă grea și destul de lungă. Mă apucă foamea la vestea asta, cum altfel, așa că opresc să mănânc un ultim Snickers. Dau să beau ceva după el dar bidonul meu e gol. Întreb în jur, al lui Șerban e la fel, al Karinei este de-a dreptul uscat. Nașpa treabă! Mă uit pe borne, scrie „Larrau 3 km”, deci începe și cățărarea, daaa, după o curbă la dreapta drumul urcă brusc...

Nu pot descrie ce senzații am trăit pe urcarea asta... Dacă cineva își poate închipui cum e să ai gura încheiată de la un baton întreg de ciocolată mâncat pe fond de sete, să transpiri și să-ți pară rău după fiecare picătură de sudoare care iese din tine, să-ți fie sete dar în același timp – pe românește spus – să te piși pe tine, că abia mă mai țineam!! Nu cred că am să uit curând urcarea aia!

Cu 50 de metri înainte de platul de la intrarea în sat găsim un izvor chiar pe marginea drumului dar cum dracu' să oprești acolo, că e 11% panta?! Normal că urcăm până sus, cu ultimele puteri și apoi coborâm pe jos după apă. Bine, a fost deja și o chestie de mândrie personală, trebuia să îmi demonstrez că pot să urc chiar și în condițiile astea. Până la capăt.

Stau cu Șerban la o apă rece și bună, beau un bidon și jumătate, noroc că nu se duce chiar atât de repede în vezică, ar fi crăpat. La cazare zbor prima oară la o toaletă și abia apoi trec (Trek?) la restul treburilor...

După episodul „Le Baluchon”, azi voi scrie din nou mai mult despre cazare. Cea de aici este singura pe care Mircea a rezervat-o în timpul excursiei, îmi aduc aminte că a făcut asta chiar în seara în care am stat la oamenii ăia admirabili, în Cierp-Gaud. Satul se numește Larrau, e în Franța dar practic în Țara Bascilor (care se întinde, la fel ca și Catalunja, din Spania până în Franța). Un sătuc de maxim 50 de case și care este atât de dichisit, atât de îngrijit în cele mai mici amănunte ale lui, încât

...Dar la ce naiba îmi folosește că fac 238 km pe bicicletă și urc 5500 de metri în 13 ore? La ce îmi folosește că îmi „rup” picioarele pe la maratoane? Discuțiile în contradictoriu cu Rodi pe tema asta nasc răspunsuri neașteptate. De ce nu mă pot limita, ca și ea, la o alergare de întreținere și la plimbări ușurele, de 3-4 km în natură, cu bicicleta sau fără, pentru sănătatea mea, pentru tonusul meu general? Am descoperit că situațiile grele și extreme la care îmi supun de multe ori corpul, mă învață cât pot să îndur și asta cred că fiecare om e bine să știe despre el. Știind, capătă încredere nu numai pentru cursele viitoare ci și pentru viață. Poate părea un exemplu hilar, dar când urc patru etaje cu câteva plase de cumpărături care au împreună 30 de kile și mă dor genunchii și spatele, îmi spun că asta e nimic pe lângă cum a fost pe Zoncolan și imediat ajung sus, nu mă mai vait. Obiectivele pot fi diverse și din orice domeniu, important mi se pare drumul, nu ținta. Alerg 14 km și îmi închipui că într-o zi din viitor voi ajunge într-o situație în care o viață va depinde de cât de mult și de repede pot eu să alerg și atunci trec peste tot ce e greu și continui, ca să fiu pregătit pentru acea situație.

De ce am pornit jurnalul ăsta, cu turele de bicicletă, e o altă întrebare pe care acum, scriind, mi-o pun. De multe ori mi se pare că jurnalul ăsta are rol de laudă și mi se face rușine. Mă întreb dacă n-ar fi mai bine să țin pentru mine totul. Să scriu, dar să nu mai arăt nimănui. De fapt poveștile mele scrise așa s-au născut, asta a fost ideea; să rămân eu cu toate amintirile și poate să-l arăt târziu, în viitor, doar unor oameni cu adevărat apropiați. Ce sens are să le vorbesc altora despre lucruri pe care ei nu pot să le vadă, pe care e posibil să nu le vadă niciodată, despre sentimente și emoții pe care eu le-am simțit și ei nu le simt? Ca să știu că am în plus ceva față de ei? Ca să mă simt eu superior lor? Să arăt că experiența mea, puterea mea, rezistența mea sunt mai mari decât ale lor? Poți povesti și oamenii o să „vadă” totul cu ochii minții dacă ai puțin talent la scris, vor simți – de exemplu - mirosul teilor de pe marginea drumului. Poți face poze și prietenii vor vedea culorile, poți filma și toți vor vedea cum bătea vântul, cum mergeau apele pe sub podurile pe care le treceai. Dar niciodată n-o să faci pe nimeni să simtă emoția pe care ai simțit-o tu când ai fost pe-acolo, ochii lor n-o să poată lăcrima ca ai tăi la prima cățărare grea, mult visată și apoi urcată. Inima lor n-o să bată niciodată ca a ta pe urcarea unui munte dificil dar deosebit de frumos.

Am încontinuu nevoie să găsesc un rost în tot ce fac. Nu pot să alerg sau să merg cu bicicleta doar pentru mine, doar în sinea mea. Trebuie să împărtășesc. Am nevoie ca cineva să îmi spună că excursia pe care tocmai am terminat-o a fost incredibilă, că performanța de a termina o cursă grea a fost memorabilă chiar dacă am ieșit pe locul 3189... Am nevoie ca oamenii care țin la mine să se bucure de ceea ce eu reușesc și cu sentimentul ăsta în mine să ies mâine din nou la o tură cu bicicleta sau la un antrenament de alergare. Corpul meu are nevoie de mișcare în aceeași măsură în care ego-ul meu are nevoie de admirație. Nu e nici o rușine, nu e nici un egoism în asta. Dacă faci ceva deosebit e bine să fii admirat de cei din jur, ca să ai puterea să faci altădată altceva, și mai deosebit.

Nevoia de mișcare se instalează la un moment dat pentru todeauna. La un moment dat ajungi în faza în care tot ce faci în viața de zi cu zi se învârtă doar în jurul alergării și mersului pe bicicletă, sau – în general vorbind, pentru că e o regulă generală – în jurul pasiunilor tale. Și pasiunile astea te ajută să fii mai bun în tot ceea ce faci, nu numai în domeniul lor. Sportul îți face un corp frumos și sănătos dar îți formează și o minte mai lucidă și o rezistență deosebită în fața problemelor cu care te confrunți viața. Pentru ce alerg, pentru ce pedalez? Ca să mă simt bine și să fiu pregătit pentru orice... Simplu!

Nu e bine să încerci să convingi pe cineva să se apuce de sport. Natura umană le va dicta majorității oamenilor aflați în această situație să facă exact pe dos. Fiecare dintre noi are însă un moment în viață în care îi va înmuguri în suflet o pasiune. Că e sportul sau e altceva, nu contează așa de mult, doar întâmplarea face să vorbim aici de sport. Important este să nu ratăm acel moment. Poate fi ceva atât de banal încât nici nu-ți trece prin cap că momentul tău tocmai a venit. Pentru mine a fost o bicicletă de doi bani primită cadou. Pentru Karina a fost un „Da!” spus din inimă și la momentul oportun. Pentru tine, cititorule, poate fi momentul în care ai început să citești această carte. Și dacă peste o vreme vei pedala și tu cine știe pe unde, împreună cu prietenii buni, înseamnă că n-am scris-o degeaba...